

Калоян Цанев

Краят на един воин

„С Бога напред вървете всички,
дано има живот след смъртта!“

... Три пъти се сражавах аз за светлината. Три пъти побеждавах некротимите духове и ги запращах в бездната на забвението. Без страх и без укор преминах през тринадесетте сфери на Преизподнята, където тъмни създания оплитаха мрежите си от злоба. Воден от силата на Талисмана се борех отчаяно с демоните на страха и ужаса, за да ги върна обратно в криптата на Подземният град.

Три са луните, които всяка нощ бдяха над неспокойният ми сън, три са камъните на съдбата, които върнах в Драконовото царство, но три бяха и благопожеланията на Великите магове, които за моя зла участ се превърнаха в мои проклетия.

Много време мина откак тръгнах на този епичен поход и през целият си трънлив път не зърнах ни детска усмивка, ни искра, ни помен от някогашното величие на таз земя. Идваха и си отиваха годините, за да оставят грозните си белези по мен, но въпреки огорченията, сълзите и гнева, аз продължавах напред. Изпълнен бях с вярата на моят народ побрбен от тъмна сила, която се бе пробудила от древният си сън. Хилядите препятствия не успяха да ма спрат, защото носих живецата на моите люде, силата на техните сърца. Огънят на отмъщението бушуваше с невъобразима сила в моите гърди, жадувайки за кръвта на враговете.

В три битки съдбата ме избираше за победител и аз съсичах неприятеля като ураган..., но ето, че в решаващият двубой ТЯ ме изостави. Демонският вожд Отруск лежеше в краката ми сразен и преди да издъхне дочух как със зловонното си гъргорене призоваваше тъмно видение. В мрака изникна образът на силует, който похищава моята възлюбена. Разсякох кошмарната мараня с мечата си и се строполих в прахта до изпгаряващият се вече труп. Зарових лице в окървавените си длани и се надигнах за да изкрещя от мъка. Уви, точно в този момент от нейде изсвистя стрела и прониза гърдите ми. От зейналата рана не рукна кръв, защото мракът пропит в нея не й даваше път навън. От другаде изсъска друга стрела, която разцепи първата, за да се забие по дълбоко в плътта ми. Накрая трета достигна сърцето ми и прекъсна ритмичната му песен. Строполих се тежко сред тази ничия земя и само злокобни ветрове в настаналата тишина нашепваха мъртвешките си песни. Мракът обвиваше изтощеното ми тяло в ледената си прегръдка и неясни силуети доби- ваха нови очертания в Страната на недовършените слова.

Тялото ми бавно изстиваше, а тъматa все повече и повече завладяваше изстрадалата ми душа.

Изведнъж в небето се появи лъч светлина и огря с неземната си красота покосеното ми тяло. По снопът енергия се носеше някакво създание и колкото повече се приближаваше, толкова по – ясно си личеше красотата и великолепието му. Злото присъствие се оттегли с нечовешкият си вой и даде път на божествения пратеник, който кацна върху гърдите ми. Това бе гълъб! Перата му тъй бели, напомнях за прекрасните склонове на Северните планини. Щом кацна върху мен, почувствах неизпитвана дотогава нежна топлина, която събуди далечен спомен за милувките на моята любима. В мен се надигна вълна от смесени чувства ... исках да извикам, но нямах глас. Тогава птицата разпери изящните си криле и аз се слях с душата и. Гълъбът се отдели от земята и ми даде възможност да зърна мъртвото си тяло. Мечът и щитът блестяха с неестествената си светлина до него, за да напомнят за някогашната слава на могъщият воин. Какво значение имаше това за мен... бях изгубил всичко, а дали всичко не бе изгубило мен...?

Сега се носех през времето и пространството назад към вечният Алгалорд, където Тарос, моят верен приятел ме очакваше, за да кръстосваме отново звездните простори в Земята на мечтите, а връщане назад нямаше... може би?

Ноември, 1999

КРАЙ

© 1999 Калян Цанев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/498>]